

El plaer embrutat

Va ser un error convidar-lo aquella nit a casa? Ara, camina desorientada pel terra brut de la seva cuina minúscula mentre el dilema l'esgota a cada pas. Tanca la nevera amb tanta força que fa caure una de les figuretes que la decoren i els ulls se li omplen d'unes llàgrimes de ràbia continguda. Aquella nina, que ell li havia regalat, envoltada de flors i colors llampants, li sembla endimoniada. Agafa el ganivet més afilat del calaix i l'esquinça a sang freda. Nota com la pressió del pit disminueix mentre es mira les mans amb recança.

Feia unes setmanes que havia conegut a un noi d'ulls esperançats. Compartien una connexió espectacular, equivalent a l'atracció irremeiable de dos imants. Aquest amor precoç es personificava en senzilles passejades per parcs i converses de vulnerabilitat i riures. Aquella nit, però, va mirar-la com una fera que anticipa la satisfacció que sentirà en menjar-se la seva presa. Petons d'anhel desmesurat, dues llengües que s'entrellaçaven a la perfecció i una ma que tantejava amb el cinturó. Ella va frenar-lo, potser no era el moment indicat i era massa precipitat, potser, desesperada, només estava cercant l'entrada del camí que li havien ensenyat que la duria a la felicitat. Així, un Voldria que fóssim parella va sortir-li disparat dels llavis com un dard sense diana.

La proposta va quedar a mig resoldre. Eren dos cossos consumits per l'excitació. Ell volia consumir el seu desig a la fi i ella viure la catarsis de la pulsio i l'escalf del coit. Ell va llançar-la salvatgement als llençols rosa i va assegurar-se que arribes a l'orgasme, gemegant de delit. A continuació, va penetrar-la mentre una part d'ella esperava que tot allò acabes. Pells suades, dues animes nues i els cors accelerats, però ell volia més, volai tornar-hi. Els seus repetits t'estimo tenyits d'embriaguesa van recorre-li el cos com un calfred. Ella va sotmetre's al seu plaer, creient que, si no ho feia, hagués estat com saltar d'un tren en marxa.

La pròxima vegada que es van veure, ell va actuar fredament, com si no s'haguessin endinsat en la intimitat de l'altre, generant-ne una de nova i única. Ella li havia portat un ram de roses que es pansiria abans que les flors poguessin obrir-se. Ell va acusar-la d'estar obsessionada i de voler censurar la seva llibertat. Va tenir la honesta crueltat d'assegurar-li que no era per ella. Va deixar-la desamparada i amb el temps glaçat al mig de les Rambles un dia de finals de febrer. Finalment, van acomiadar-se en

la impersonalitat d'una andana de metro. Les seves ultimes paraules van ser Ens veurem.

Al fred del balcó, rememora des de la primera carícia fins a l'últim crit, mentre abraça el seu cor trencat. Llança aquell regal enverinat al buit d'una Barcelona adormida desitjant que pogués desfer-se tan fàcilment del seu record. El seu esperit continua viu i mai ningú podrà arrabassar-li les seves ganes d'estimar i estimar-se. Mai ningú podrà diluir l'amor que l'escalfa per dins.